

عنوان مقاله:

و لایت به مثابه باطن و بنیاد و لایت و امامت

محل انتشار:

فصلنامه حکمت و فلسفه، دوره 12، شماره 46 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

رضا سلیمان حشمت - دانشیار دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

در این نوشته مختصر، مقصود نشان دادن لزوم لحاظ دو معنای و لایت (با فتح واو) و و لایت (با کسر واو) در نسبت با هم به عنوان بطون و ظهور یکدیگر و نه جدای از هم است. زیرا چنانکه خواهد آمد منشا بسیاری از کج فهمیها در این باب به همین جدایی میان این دو معنا و مشترک لفظی گرفتن کلمه ولی باز میگردد و اگر این دو معنا را مرتبط با هم لحاظ کنیم چنانکه در حکمت و فلسفه چنین اعتبار کرده اند مطلب به گونهای دیگر خواهد شد و در فهم معنای آیات (از جمله سوره ن ساء آیه 59 و سوره مایده آیه 55) و روایات در این باره گشایشی پدید خواهد آمد که در غیر اینصورت منتفی خواهد بود. از طرفی این بحث نشان خواهد داد که قول مشهور فخر رازی در باب علم که از مقوله اضافه است نمیتواند به صفت ذات اضافه در نفس عالم تلقی گردد و تصور وی ظاهرا به اضافه محض باز می گردد که این امر خود البته در آثار فلسفی و کلامی وی قابل رسیدگی است.

کلمات کلیدی:

و لایت، و لایت، صفت ذات اضافه، حیث التفاتی، مقام تحقق، مقام ترتب آثار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/603084>

